

— Какво говоришъ, Илия!

— Много ми трѣбватъ тридесетъ лева, мамо. Дай ми!

— Прекалявашъ вече, моето момче. Стига! Залови се за работа!

Майката се запжти да излѣзе, но Илия бързо се изпрѣчи на вратата.

— Дай!

— Не мога!

— Че каква майка си ти, да не можешъ да дадешъ тридесетъ лева? Я вижъ Ваньовата майка! Каквото ѝ поиска Ваньо, дава му!

— Казахъ ти, не мога!

— Не можешъ!

Илия се хвърли върху леглото и захълца. Майка му остана като вцепенена. Много тревоги ѝ създаваше това глезено момче, но тя никога не можеше да очаква отъ него такава обида. Въ кроткитѣ ѝ сиви очи бликнаха сълзи.

— Илия!

Пристѣпи къмъ момчето, протегна ръка да го хване за рамото, но се въздържа и разплакана излѣзе. Илия се послуша, погледна крадешкомъ съ крайцеца на окото си. Очакваше да се върне майка му, както тя правѣше винаги, но напраздно. Изведнажъ той подскочи като оживенъ. Лоша!... Какъ може да ѝ каже тази дума? Отиде си разплакана. Защо не я спрѣ? Ами че тя. . .

Илия отново падна по очи и зарови глава въ възглавницата. И пакъ мисълта за паритѣ го накара да подскочи.

— Но азъ трѣбва да имамъ тѣзи пари! Филипъ даде двадесетъ!

Нима Илия трѣбва да остане назадъ отъ другитѣ момчета, които събиратъ пари за футболна топка? Нали въ такива случаи винаги се е подреждалъ между първитѣ въ класа? И защо майка му отказа точно сега, когато той има най-голѣма нужда отъ пари? Че тя